

τὰ δικαιώματα, τὰ ὅπλα ἐξασκοῦσι Κερκυραῖοι τινες ἐπὶ τῆς γῆς, ἡ ὁποία πρὸ τριῶν ἢ τεσσάρων αἰώνων παρεχωρήθη ὑπὸ τὸν τίτλον τιμαρίου εἰς τοὺς προγόνους αὐτῶν; Ἀπορρέουσιν ἀπὸ θεσμῶν καὶ ἀπὸ ἔθιμα φεουδοκρατίας αἱ υποχρεώσεις τὰς ὁποίας οἱ γεωργοὶ τῆς Κερκύρας ἔχουσι σήμερον ἀπέναντι τῶν κατόχων τῶν τιμαριωτικῶν ἐκείνων παραχωρήσεων;

Πρὸ παντὸς ἄλλου ἦτον ἀναγκαῖον εἰς διάλυσιν τῆς μεταξὺ τῶν γεωργῶν καὶ τῶν τιμαριούχων τῆς Κερκύρας διενέξεως, νὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν οἱ τίτλοι τῆς κυριότητος καὶ τῆς νομῆς τούτων καὶ ἐκείνων. Περὶ τούτων ἠδύναντο ἴσως νὰ μᾶς φωτίσωσιν οἱ τιμαριούχοι καὶ οἱ νομομαθεῖς τῆς Κερκύρας, ἀλλ' ἀτυχῶς οὔτε ὁ Κ. Πολυλᾶς, οὔτε ὁ Κ. Δαμασκινὸς, οὔτε ὁ Κ. Σαντόριος μᾶς λέγουσι τι ὠρισμένον. Φαίνεται ὅτι οἱ γεωργοὶ δὲν ἔχουσι τίτλους, ἀλλὰ πατροπαράδοτως ἔλαβον καὶ ἐξασκοῦσι τὸ δικαίωμα αὐτῶν πρὸς καλλιέργειαν καὶ κάρπωσιν τῆς γῆς ὑπὸ ὠρισμένης υποχρεώσεως (τὰς ὁποίας χαρακτηρίζουσιν ὡς φεουδαλικὰς)· ἐκ δὲ τῶν τιμαριούχων τινὲς ἴσως ἔχασαν, καὶ ἄλλοι βαρύνονται ν' ἀναζητήσωσι τοὺς τίτλους τῆς παραχωρήσεως καὶ τῆς παραδόσεως (investitura περιβολή) τῶν τιμαρίων. Ἐν ἑλλείψει τῶν τίτλων ἀναγκάζομεθα ν' ἀνατρέξωμεν εἰς γενικὰ διδόμενα τῆς ἱστορίας τῶν Νόμων καὶ τῶν πολιτικῶν περιπετειῶν τῶν ἐποχῶν, καθ' ἃς πιθανῶς ἐγεννήθησαν τὰ δικαιώματα τῶν γεωργῶν καὶ τῶν κυρίων τῆς γῆς. (ἀκολουθεῖ)

Ι. ΤΥΠΑΛΛΟΣ.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ.

Ο ΗΛΙΟΣ ἐπυρπόλει τὰς πύλας τῆς δύσεως, ὅταν καθήμενος μετὰ τινων φίλων περίξ μίᾳ τραπέζης ἔξωθεν τοῦ Ζαχαροπωλείου τοῦ Σόλωνος, παρεστήρουν τοὺς διερχομένους διαβάτας ἀμφοτέρων τῶν φύλων, ἐξ ὧν ἄλλοι μὲν μᾶς ἐμμοῦντο, ἄλλοι δὲ παρήρχοντο ἀκολουθοῦντες τὴν ὁδὸν τῶν Πατησίων, καὶ ἐπιφυλαττόμενοι ἴσως νὰ μᾶς μιμηθῶσιν εἰς τὴν ἐπιστροφὴν των. Οὐδεὶς βεβαίως τῶν ἐνοικούντων τῇ Καθέδρᾳ τοῦ Ἑλληνικοῦ βασιλεῖος ἀγνοεῖ, ὅτι τόσον τὰ γλυκίσματα ὅσον καὶ τὰ παγωτὰ τοῦ φερωνύμου αὐτοῦ τεχνίτου ἐνὸς περιφήμου νομοθέτου τῆς ἀρχαιότητος ἔτυχον τῆς αὐτῆς σχεδὸν ἐπιδοκιμασίας, ἥς καὶ τὰ νομοθετήματα ἐκείνου. Διὸ αἱ τράπεζαι αὐτοῦ, τὰς ὁποίας εἰς τὴν παροῦσαν ὥραν τοῦ ἔτους τίθησιν

ἐκτὸς τοῦ καταστήματός του, ἀθροίζουσι περὶ αὐτὰς τὸ πλεῖστον καὶ ἐκλεκτότερον μέρος τῆς Ἀθηναϊκῆς κοινωνίας.

Ἠκολούθουν διὰ τῶν βλεμμάτων νεανιδά τινα, τῆς ὁποίας τὰ κράσπεδα τῆς μακρᾶς ἐσθῆτος ἐσάρωναν τὴν ὁδόν, ἣν διήρχετο, ὅταν ὁ καθήμενος πλησίον μου φίλος κύψας εἰς τὸ ὠτίον με χαμηλὴν φωνὴν μοῦ εἶπεν — Ὡραιότερα θέσις, διὰ νὰ ἰδῇ τις ὅλα τὰ εὐχάριστα καὶ τὰ ἀστεία τῆς κοινωνίας μας δὲν ὑπάρχει· διότι ὅλος σχεδὸν ὁ κόσμος ἀπ' ἐδῶ διέρχεται, καὶ σὲ βεβαίως ὅτε εὐρίσκω μογάλην διασκεδάσιν νὰ κάθημαι καὶ νὰ σχολιάζω ἐντεῦθεν ὅλην τὴν μυρμηκίαν, ἥτις ἐξῆλθε διὰ νὰ ἀναπνεύσῃ, ὡς λέγει, καθαρὸν ἀέρα, νὰ κάμῃ περίπατον, νὰ ἀκούσῃ ὀλίγην μουσικὴν, καὶ ἐπὶ τούτοις νὰ ἀναψύξῃ διὰ τινος παγωτοῦ τὰ ὑπὸ τῶν θερινῶν θαλπῶν θερμανθέντα αὐτῆς στήθη. —

Ἡ παρατήρησις αὕτη τοῦ φίλου μου δὲν μοῦ ἐφάνη τόσον παράλογος, καὶ συμφωνήσας πληρέστατα μετ' αὐτοῦ τῷ ἀπήντησα, ὅτι ἔχι μόνον ἠδυνάτό τις νὰ διασκεδάσῃ θεώμενος, ἀλλ' ἠδύνετο καὶ ὕλην ἀρκετὴν νὰ συλλέξῃ διὰ μίαν ἐπιφυλλίδα, τὴν ὁποίαν μάλιστα τὸν παρακάλεσα νὰ συντάξῃ, ὡς ἐξησκημένον περὶ τοῦ τοιοῦτου εἵδους τὰς συγγραφάς, καὶ τῷ ἐξέφρασα τὴν ἐπιθυμίαν μου νὰ τὴν ἰδῶ εἰς τὸ πρῶτον φυλλάδιον τῆς Χρυσαλλίδος. Καὶ ἰδοὺ ἡ πρώτη ἀφορμὴ, ἥτις ἔφερεν εἰς φῶς τὴν ἐπιφυλλίδα ταύτην. Ὁ φίλος μου προσειποῖτο στέφειν τοῦ ἀπαιτουμένου χρόνου, ἐγὼ ἀπεφάσισα νὰ πραγματοποιήσω τὴν ἰδέαν μου, ἡ ἐπιφυλλὶς συνετάχθη καὶ ἡ Χρυσαλλὶς δὲν ἠρνήθη νὰ τὴν θέσῃ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν ποικιλοχρῶν πετερόγων της. Γνωρίζω, εἴμαι μάλιστα βέβαιος, φίλοι ἀναγνώσται, καὶ ὠραῖά μου ἀναγνώστρια, ἦν καὶ, συγχωρήσατέ μοι νὰ εἶπω μίαν ἀλήθειαν, ὅλαι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἦσθε ὠραῖαι, ὅτι ἐκεῖνος θὰ ἠυχαρίσται περισσότερον τὴν περιέργειάν σας, διότι, ὡς προείπον, πολλάκις ἠλείφθη εἰς τοιοῦτου εἵδους ἀγῶνα, ἀλλὰ καὶ ἐγὼ προλαμβάνω νὰ σᾶς ἀναγγείλω, ὅτε εἴμαι προθυμότερος νὰ μὴν ἀναλάβω πλέον τὸν κάλαμον εὐθὺς ὡς ἐννοήσω ἔσω καὶ τὴν ἐλαχίστην ἐκ μέρους ὑμῶν ἀποδοκιμασίαν εἰς ὅ,τι οὗτος ἐχάραξε. Βλέπετε πόσον σᾶς ὑπολήπτομαι, ἀγαπητοί μου ἀναγνώσται, καὶ πόσον σᾶς ἀγαπῶ, ὠραϊκά μου ἀναγνώστρια. Ἀλλὰ τί λέγω, ἰδοὺ ἐν μέρος τῶν ἀναγνωστρίων μου εὐθὺς ἀπὸ τώρα ἰδαστέλλει τὰ χεῖλη καὶ ὑψώνει τὰς ὀφρεῖς μὲ ἐν

σχῆμα, τὸ ὁποῖον οὐδὲν ἄλλο δύναται νὰ σημαίνῃ, παρ' ὅ,τι συχνὰ εἰς παρομοίας περιστάσεις ἐπαναλαμβάνει «Οὐφ!! ὁ ἀνάλατος! νομίζει ὅτι κάμνει ἐξυπνάδαις!» Ἐγὼ ὅμως καὶ αὐτὸ σπεύδω νὰ τὸ προλάβω. Διακηρύττω δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τῶν πνευμένων μου, ὅτι ὅλαι αἱ ἀναγνώστριαί μου εἶναι ὠραῖαι, ὠραιόταται, καὶ ἰδοὺ εἶμαι μὲ ὅλον τὸν κόσμον φιλιωμένος.

Ἄλλ' ὅλη αὐτὴ ἡ περέχθαις μὲ ἔκαμε νὰ λησμονήσω τὸν φίλον μου. — Λοιπὸν, μοὶ λέγει, ἀφοῦ ἐγὼ ἀνέλαβον τὴν ὑποχρέωσιν, τὴν ὁποίαν προσεπάθουν νὰ τῷ ἀναθέσω, παρατήρησε αὐτὸ τὸ ζεῦγος, τὸ ὁποῖον ἐκάθησε πλησίον μας. Καὶ ὁ σύζυγος καὶ ἡ σύζυγος φαίνονται κατευχαριστημένοι ἀπὸ τοῦ ἑαυτοῦ των. Ὁ ἀγαθὸς οὗτος κύριος, ὅστις μόνον σύζυγος δύναται νὰ ὀνομάζεται, σεμνύνεται διὰ τὴν καλλονὴν τῆς συζύγου του, ἡ ὁποία ἀφ' ἑτέρου νομίζει ὅτι εἶναι τὸ ἀντίτυπον μιᾶς ἄλλης ἐπίσης νεαρᾶς συζύγου, ἥτις ἔχουσα ἀενάως ῥοδινὰς τὰς παρειὰς ἀποτελεῖ μετὰ τοῦ λευκοῦ προπώπου της καὶ τῶν κυανῶν ὀφθαλμῶν της ἓν σύμπλεγμα ῥόδων, ἴων καὶ κρίνων, καὶ τῆς ὁποίας ἡ κατάληξις τοῦ ὀνόματος σημαίνει ὅτι ἀνήκει εἰς τοὺς ἀγγέλους. — Περιηρχόμεθα τὸ ἡγαπημένον αὐτὸ ζεῦγος, ὅταν ἡ κοῦσάμεν κροτοῦσαν μᾶστιγα ἀμαξήλατου πρὸς τὴν ὁδὸν τοῦ Σταδίου. Δὲν ἐπροφθάσαμεν νὰ ἀκούσωμεν τὸν κρότον τῶν τροχῶν καὶ τὸ κλάψασμα τῶν ἵππων, καὶ πάραυτα διήλθεν ἐνώπιόν μας ὄχημα, ἔχον ἡγεμονικὰ σύμβολα ἐπὶ τῶν θηρίδων του. Μόλις ἡδυνήθημεν νὰ ῥίψωμεν ἓν βλέμμα ἐντὸς αὐτοῦ, καὶ εὗρέθη μακρὰν ἡμῶν οἱ ἵπποι ὑπερήφανοι διὰ τὸ εὐγενὲς φορτίον, τὸ ὁποῖον ἔσυρον, ἔφευγον καλπάζοντες καὶ ἐγείροντες πέραξ αὐτῶν νέφος κονιορτοῦ. Τοῦτο ὅμως δὲν μᾶς ἐμπόδισε νὰ ἀναγνωρίσωμεν καὶ τοὺς ἐποχομένους. Ἦσαν εἰς γέρον, τὸν ὁποῖον ἡ ἐξωτερικὴ μορφή ἐδείκνυε τὴν εὐγενὴ καταγωγὴν του, μία κυρία, ἥτις καίτοι ἀρκετὰ προβάσα εἰς τὴν ἡλικίαν διατηρεῖ εἰσέτι τὸν τύπον τῆς νεανικῆς καλλονῆς της, καὶ δύο κόραι, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μία ἔνεκα τῆς ὁμοιότητος τῶν χαρακτήρων εὐκόλως ἐνόει τις ὅτι ἦτο θυγάτηρ τῆς κυρίας αὐτῆς. — Βλέπετε ἐκεῖνην ἐκεῖ τὴν καλλονὴν; λέγω εἰς τὸν φίλον μου, δεικνύων τὴν μίαν τῶν νεανίδων, τὴν ὁποίαν ὀνομάσαμεν θυγατέραν τῆς κυρίας. Ἡ λευγείμων αὕτη κόρη, τῆς ὁποίας δὲν πιστεύω νὰ ἦτον ὠραιότερα ἢ Ἀφροδίτη ὅταν ἀνεδίετο «πολιτὴς ἀλὸς», μὲ τὴν καστανόχροα κόμην της, μὲ τὰς ὠχρὰς, ὡς τὴν σελήνην, παρειὰς της, μὲ τὸ ἡδυπαθὲς βλέμμα της, μὲ τὰς μακρὰς καστανάς βλεφαρίδας της, τὰς βριθούσας σκιὰς καὶ αἰδοῦς, μὲ τὰ κοράλινα χεῖλη της, τὰ ὁποῖα διατελλόμενα ὅταν μειδιᾷ, δεικνύουσι δύο σειρὰς μαργαριτῶν, μὲ ὅλα ταῦτα τὰ ἐπικίνδυνα ὅπλα τῆς Ἀρτέμιδος, ἔκαμεν ἓνα φίλον μου νὰ τὰ χάσῃ καθ' ὅλην τὴν σημασίαν λέξεως. Ὁ Οὐγὼ, περιγράφων τὸν ἔρωτα ἐνὸς τῶν ἡρώων

τῶν ἀθλίων του, ὅταν φέρῃ αὐτὸν πρώτην φορὰν ἐνώπιον ὠραίας τινὸς κόρης, λέγει, ὅτι τὸ πρῶτον βλέμμα, τὸ ὁποῖον αὕτη ἐξετόξευσε κατ' ἐκείνου δὲν ἦτο βλέμμα ἀφελὲς καὶ ἀπλοῦν, ἀλλὰ χάος μυστηριώδες, ὑπανοιχθὲν καὶ πάλιν κλεισθὲν διὰ μιᾶς. Ὑπάρχει, ἐξακολουθεῖ λέγων ὁ θεῖος οὗτος ποιητής, μία ἡμέρα, καθ' ἣν πᾶσα νεανὶς ῥίπτει ἓν βλέμμα ὡς αὐτό. Ἀλλοίμονον εἰς ἐκεῖνον, ὅστις τύχῃ ἐνώπιον αὐτῆς κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν. Σπανίως συμβαίνει νὰ μὴ γεννηθῇ βαθεῖα ἐντύπωσις εἰς ὄντινα πίπτει τὸ βλέμμα τοῦτο. Πᾶν ὅ,τι ἀγνὸν καὶ πᾶν ὅ,τι σεμνὸν συμπίπτει ἐντὸς τῆς οὐράνιας ταύτης ἀκτίνος, ἥτις ἔχει τὴν μαγικὴν δύναμιν τοῦ νὰ ἀνοίγῃ ἀμέσως εἰς τὸ βάθος μιᾶς ψυχῆς τὸ σκοτεινόν, τὸ πλήρες εὐωδίων καὶ δηλητηρίων ἄνθος ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον οἱ ἄνθρωποι ὀνομάζουσιν ἔρωτα. Φαίνεται λοιπὸν, ὅτι καὶ ὁ ἀτυχὴς φίλος μου ἔτυχεν ἐνώπιόν της, καθ' ἣν ἡμέραν ἐῤῥίπτε τὸ βλέμμα τοῦτο.

Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἡχηροὶ γέλωτες ἀπέσπασαν τὴν προσοχήν μας, αἱ δὲ κεφαλαὶ μας αὐτομάτως ἐστράφησαν πρὸς τὸ μέρος, ὅθεν ἤρχοντο. Ὀκτὼ ἕως δέκα νεανίαι, ἐν οἷς καὶ τινα οἰοῦναι τέκνα τοῦ Ἄρεως, ἐξ ἐκείνων οὔτινες, ὡς μόνον προτέρημα θεωροῦσι νὰ ἐνδύονται πολυτελῶς, νὰ κρατῶσι μαστίγιόν τι ἢ λεπτὸν καὶ εὐλύγιστον ῥαβδίον, ἐκάγχαζον σπασμωδικῶς, διότι εἰς ἐξ αὐτῶν ὁ πλέων ζωηρὸς καὶ εὐτράπελος, ἐῤῥίψε χαμαὶ τὸν πῖλον ἐνὸς ἀτυχοῦς πλάσματος, τὸ ὁποῖον εἶναι γνωστὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα Κάμιλλος. Ἐννοεῖται, ὅτι τὸ ἀντικείμενον τοῦτο δὲν ἦτον ἄξιον μακρᾶς παρατηρήσεως, ἐπομένως ἀνελάθουμεν πάραυτα τὴν προτέραν μας θέσιν. Οἱ λοιποὶ σύντροφοί μας, οὔτινες ἕως τῶρα ὠμίλουν περὶ τῶν πολιτικῶν τῆς ἡμέρας, ἤρχισαν ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης νὰ μετέχωσι τῶν ὁμιλιῶν μας. Εἰς μάλιστα ἐξ αὐτῶν μᾶς ἀνήγγειλε μὲ φωνὴν ἀρκετὰ δυνατὴν, ὥστε νὰ ἀκουσθῇ εἰς τὴν παρακειμένην τράπεζαν, ὅτι τὸ πῖστον ἐκεῖνο, σεμνὸν καὶ εἰρηνόφιλον ὄργανον τῶν Ἀσκληπιαδῶν, τὸ ὁποῖον καθ' ἐσπέραν θεᾶται ἀπερχόμενον εἰς τινα ἐξοχικὴν ἐπαυλὴν τῶν Πατησίων, ὅθεν ἐπανέρχεται ὑπερήφανον διὰ τὸν σύντροφον, ὅστις ἐκεῖθεν τὸ ἀκολουθεῖ, ἡῤῥαβωνίσθη, γενόμενον ἔνοχον μεγίστης καὶ ἀσυγχωρήτου ἀπιστίας. Εἰς τοὺς λόγους τούτους, ὡς εἴπομεν, ἐδόθη ἀρκετῆς τόνος φωνῆς, ὥστε νὰ γείνωσι γνωστοὶ εἰς τὴν παρακειμένην τράπεζαν. Μεταξὺ τῶν περὶ αὐτὴν καθημένων εὗρίσκετο καὶ ὁ σύντροφος τοῦ νέου τούτου μνηστήρος, καὶ ἰδοὺ ὁ λόγος τῆς ἐντάσεως τῆς φωνῆς. Ὁ σύντροφος οὗτος εἶναι εὐτραφὴς καὶ ὑψηλὴ νεανὶς, μελανόφθαλμος καὶ λευκὴ, ἄλλοτε μὲν ζωηρὰ καὶ χαρίεσσα, ἥδη ὅμως ὀλίγον σοβαρὰ καὶ σκεπτικὴ ἔνεκα τῆς εἰς μάτην παρελθούσης τρίτης ἤδη δεκαετηρίδος τοῦ πολυκυμάντου βίου της. Φαίνεται, ὅτι εἰς τοῦ τακτικοῦ ἐκείνου ὁδοιπόρου τῶν Πατησίων τὴν παγωμένην καρδίαν ἡ σύντροφός του

ὑπῆρχεν ἡ ζωογόνος ἀκτίς, ἥτις διέλυε τὰ πάγη τῆς. Εἶναι ἀληθές, ὅτι πέντε δεκαετηρίδες πλείότεραι τῆς συντροφῆς τοῦ ἐκύρτωσαν ὀλίγον τὴν ἀνδρικήν βράχιν τοῦ καὶ ἐλεύκαναν τὴν μελανὴν κόμην τοῦ, ἀλλὰ δὲν ἡδυνήθησαν νὰ τοῦ ἀφαιρέσωσι καὶ τὴν εὐχαρίστησιν νὰ πορεύηται πεζὸς μέχρι τῶν Πατησίων καὶ νὰ ἐπανακάμπτῃ ἐπίσης πεζὸς, ζωηρὸς καὶ ἀκμαῖος, παίζων ἐπὶ τῶν δακτύλων τὴν βακτηρίαν, τὴν ὁποῖαν φαίνεται ὅτι κρατεῖ μᾶλλον χάριν διασκεδάσεως, παρά ὡς γεροντικοῦ ἐπακούθημα. Ὁ κύριος λοιπὸν οὗτος ἡρῶαβωνίσθη! Ἀλλ' ἡ σύντροφος; Ἐκπληκτος καὶ ὀργίλη ἐστράφη πρὸς ἡμᾶς, ὅθεν τῇ ἐρρίφθη ὁ κεραυνὸς οὗτος, μᾶς ἠτένισεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς μὲ ἐντεταμένους ὀφθαλμοὺς, καὶ, ὡς νὰ μᾶς ἐξεδικεῖτο, εἶπε μεγαλοφώνως εἰς τὴν πλησίον τῆς φίλην « ψεῦδος! ψεῦδος! » Ἐννοεῖται πλέον, ὅτι ἤθελεν εἶσθαι μεγίστη ἀδικία ἐκ μέρους μας, ἐὰν ἡναγκάζομεν τὸν φίλον, ὅστις μετέδιδε τὴν εἰδήσιν ταύτην, νὰ ἐξέστηεν πράγματα ἀκαταμαχητῶς συνηγοροῦντα ὑπὲρ ἑαυτοῦ.

Ἐπομένως, ἐτράπημεν εἰς ἄλλα, δόντος μάλι-
 ὁφορμὴν εἰς τοῦτο διόρου τινός, ὅστις ἐσταμά-
 τισεν ἔμπροσθέν μας, φέρον δύο κυρίως ἐπὶ τῶν
 νώτων του. Ἐκ τούτων ἡ μία ἦτο μήτηρ, ἡ ἄλ-
 λη κόρη. Περὶ τῆς μητρὸς δὲν κάμω τινὰ λόγον,
 τὴν χάριεσσαν ὅμως δεσποινίδα, ἥτις παρεκάθη-
 το εἰς τὸ πλευρόν της, δὲν δύναμαι νὰ παρέλθω
 ἐν σιγῇ. Ὅσάκις μὲ ἠτενίσαν τὰ γαλανὰ τῆς ὄμ-
 ματα, ὁσάκις ἡ τύχη μὲ φέρῃ ἐνώπιον τῆς Ἑλλη-
 νίδος ταύτης μὲ γερμανικὴν καλλονήν, εἶναι ἀδύ-
 νατον νὰ μὴ ἐνθυμηθῶ ἀπόντα τινὰ φίλον μου,
 τοῦ ὁποίου αὕτη ὑπῆρξε τὸ ἀντικείμενον τῆς
 λατρείας. Ὅσάκις μοι ὁμίλει περὶ αὐτῆς ἦτον ἐκ-
 τὸς ἑαυτοῦ. « Δὲν ἔχεις ἰδέαν, μοι ἔλεγεν. Ἡ εἰ-
 κὼν τῆς ἀδιαλείπτως μὲ δίδωκε! Κατὰ τὰς μελέ-
 τας μου, καθ' ὕπνον. Αὕτη μόνη τὴν ψυχὴν μου
 πληροῖ. Δὲν ζητῶ ἄλλην χάριν παρὰ τοῦ Θεοῦ
 παρὰ νὰ τὴν βλέπω καθ' ἑκάστην. Τρέφω τὴν
 καρδίαν μου καὶ τὴν φαντασίαν μου διὰ τῆς γλυ-
 κείας ἐλπίδος ὅτι ἀγαπῶμι. Ἀλλ' ἡ ἐλπίς αὕτη
 σβύνεται καὶ ἀναγεννᾶται κατὰ περιόδους. Τε-
 τέλεστο! εἶμι τρελλός. » Ἐνῶ δὲ ἐγὼ ἀνεπό-
 λουν ταῦτα εἰς τὴν μνήμην, ὁ πλησίον μου φίλος,
 ὡς νὰ ἠγνόησε ποῦ ἐπλανάτο ὁ νοῦς μου. — Τὸν
 φίλον σου, μοι λέγει, ἐνθυμεῖσαι; Στοιχηματί-
 ζω, ὅτι θὰ εἶδιδε καὶ τι ἐν ἡτο δυνατόν νὰ
 ἀνταλλάξῃ τὴν θέσιν τοῦ μὲ τὴν ἰδικήν μας.

Ἀλλὰ καὶ πάλιν φωναὶ τῶν ἰδίων ζωηρῶν νεα-
 νίσκων μᾶς ἠνάγκασαν νὰ διακοψώμεν τὴν σειρὰν
 τοῦ διαλόγου μας. Τώρα δὲν ἐκάγχαζον ἐπὶ τῇ
 πτώσει τοῦ πύλου τοῦ Καμίλλου, τώρα ἐσχολία-
 ζον μεγαλοφώνως καὶ διὰ χειρονομιῶν, σημειῶν
 τοῦ μεγάλου των θαυμασμοῦ, τὴν εἰς τοὺς οὐρα-
 νοὺς ἀνοδὸν τοῦ *μαλλορίου* ὡς τὸ ὠνόμαζον.
 Μωρὲ κυττάχτε τὸ *μαλλορί*, σὰν *κατῆλα* πη-
 γαίνει, λέγει ὁ εἰς αὐτῶν. — Βρὲ τοὺς διαδόλους!
 ἀννακράζει μετ' ἐκπλήξεως ὁ ἕτερος, ἀνοίγων τοὺς

ὀφθαλμοὺς, μειδιῶν καὶ ἀφίνων τὴν χεῖρά του νὰ
 πέσῃ δι' ὅλου τοῦ βάρους τῆς ἐπὶ τῆς τραπέ-
 ζης. — Εὐθύς! ἀπαντᾷ τὸ παιδί τοῦ *ζαχαροπω-*
λείου, ὑπολαβὼν ὡς πρόσκλησιν τὸ κτύπημα τῆς
 χειρός. Τί ἀγαπάτε κύριε; λέγει ἀποτεινόμενος
 πρὸς τὸν θαυμαστὴν τοῦ *μαλλορίου*. Ἔχομεν
κρέμαρ, *τσοκολάταρ*, *φράουλορ*, *λεμόνι* καὶ
ἀμὰρ μπουρλέ. — Ὁ ἐρωτώμενος κύριος, εἴτε
 θεωρήσας ἐντροπὴν τοῦ νὰ διώξῃ ἄπρακτος τὸ
g a r ç o n, ὡς τὸ ἔλεγεν, ὅπερ ἴστατο ἀνυπόμο-
 νον καὶ ἀσθμαῖνον ἐνώπιόν του, ἀναμένον τὴν δια-
 ταγὴν τοῦ, εἴτε θέλων νὰ δεῖξῃ εἰς τὸν κόσμον
 ὅτι ἀδιαφορεῖ διὰ τὸ εὐτελὲς ποσὸν, τὸ ὁποῖον
 ἤθελε πληρῶσαι ἀκουσίαι τις κινήσεις τῆς χειρός
 τοῦ, σισπῶν τὰς ὀφρεῖς καὶ ἡμικλείων τοὺς ὀφθαλ-
 μοὺς, ὡς νὰ ἔλεγε « νομίζετε πῶς μὲ μέλλει; » διέ-
 ταξε νὰ τῷ φέρωσιν *ἀμὰν μπουρλέ* καὶ *ρόυμι*. Τὸ
 παιδίον θριαμβευτικῶς μετέδωσε τὴν διαταγὴν,
 ἡ ὁποία, ἐννοεῖται, δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐκτελεσθῇ.
 Ἀλλ' ἐνῶ αὐτὸ ἀπεμακρύνετο ἕτερον καταλάμβανει
 τὴν θέσιν τοῦ, ὑποτονορῶζον λέξεις τινάς.

— Διέταξα, ἀδελφε, λέγει πρὸς τὸ δεύτερον
 αὐτὸ παιδίον, ἐξαγριωθεῖς ὀλίγον. — Διὰ τὸ
μαλλορί, κύριε, ἀνακράζει περιπαθῶς τὸ δια-
 δεχθὲν παιδίον τὸ *garçon* τοῦ *ζαχαροπωλείου*. —
 Νὰ πιάσωμεν τοὐλάχιστον τὸ ὕλικόν, ἐπαναλαμ-
 βάνει, ἕτερον προτεῖνον συγχρόνως ἓνα δίσκον. —
 Τώρα πλέον ὁ θαυμαστής τοῦ *μαλλορίου* δὲν
 ἡδύνατο νὰ μείνῃ ἀκαμπτος. Οἱ ἔξοχοι τεχνῖται,
 οἵτινες τὸν ἔκαμον νὰ μειδιᾷ καὶ νὰ κροτῇ χεῖρας
 καὶ πόδας, προσήρχοντο ἱκετικῶς ἐνώπιόν του,
 ζητοῦντες εὐτελεῖ τινα ἀμοιβὴν διὰ τὸ ἀντικεί-
 μενον τοῦ τόσου θαυμασμοῦ τοῦ, καὶ αὐτὸς νὰ
 τοῖς τὴν ἀρνηθῇ, ἦτον ἀδύνατον. Ἐπομένως ἡ ἰδία
 ἐκείνη χεῖρ, ἥτις ἐπρόδωκε τὴν μεγάλην συγκί-
 νησιν τοῦ κυρίου τῆς, καὶ ἥτις τὴν στιγμὴν ἐκεί-
 νην ἐνέπηγε τὸ κοχλιάριον ἐντὸς τοῦ παγωτοῦ,
 ἐξηπλοῦτο ἤδη πρὸς τὸν προταθέντα δίσκον, ἐπὶ
 τοῦ ὁποίου ἀφῆκε νὰ καταπέσῃ νόμισμά τι ἀφ'
 ἱκανοῦ ὕψους, ὥστε νὰ ἀκουσθῇ. Ἐπειτα ὥφειλε
 νὰ ἐμφυχώσῃ καὶ τὴν ἐλληνικὴν βιομηχανίαν, ὡς
 παρετήρησεν εἰς τῶν συντρόφων τοῦ· διότι τὸ
 θαυμαστὸν ἐκεῖνο πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον δι' ὀλίγου
 τινὸς πυρὸς, τιθεμένου ἐπὶ τῆς κυκλοτεροῦς βά-
 σεώς του, ἀπέρχεται μετ' ἐκπληκτικῆς ταχύτη-
 τος εἰς τοὺς Αἰθέρους, κατασκευάζουσιν Ἑλληνό-
 παιδὲς τινες, ἀνῆθοι εἰσέτι, οἵτινες περὶ τοὺς
 εἴκοσι θεῶνται κροτοῦντες τὰς χεῖρας, κραυγά-
 ζοντες, συνωθούμενοι καὶ τρέχοντες παραλλήλως
 πρὸς τὴν ἐπιτετραμμένην τὴν εἰσπραξίν τῶν χρη-
 μάτων ἐξ αὐτῶν ἐπιτροπὴν, τὴν ὁποῖαν ἂν καὶ
 περιέβαλον δι' ὅλης τῆς ἐμπιστοσύνης, δὲν
 νομίζουν ἀφ' ἑτέρου ὅλως περιττὸν νὰ παρακο-
 λουθῶσι καὶ κατὰ βῆμα.

Πολλὰ ἄλλα ἀκόμη, φίλοι ἀναγνώσται, παρε-
 τήρησα καὶ ἐξακολουθῶ νὰ παρατηρῶ ἀπὸ τῆς
 αὐτῆς θέσεως, τὰ ὁποῖα ὅμως ἐπιφυλάττομαι νὰ
 σᾶς ἀνκοινώσω.

Δ. Κ. Κ.